

Heti biztató üzenetek 3.3. Hit a gondviselésben

„Itt van a tűz meg a fa, de hol van a bárány az áldozathoz?” (1Mózes 22,7b)

„Isten lenézi a vakhitet” – írta Márai Sándor. Popper Péter szerint a „A totális hit minden gonoszság forrása. Aki nem tud kételkedni, az rossz ember.” Feuerbach szerint „A dogma nem más, mint határozott tilalom a gondolkodásra.”

Cselekedj gondolkodás nélkül, mert ez a hit! Ne gondolkozz, mert az már nem hit! Lépj túl a logika síkján, légy intuitív, akkor is, ha képtelen vagy rá, kérd az Istent, hogy tegyen rá képessé, mert nem lehet Istenhez a megértés által odatalálni, sőt akkor fogsz igazán érteni, ha Istenhez odataláltál!

Helyzetfüggő, hogy ez a hitfelfogás könnyű vagy elképesztően nehéz. Vannak olyan élethelyzetek, amikor az ember csak hinni akar, bármiben és mindennek ellenére, mert a racionális keretek között nincs semmiféle kilátása. Egy szörnyű diagnózis könnyen indítja arra az embert, hogy hinni akarjon: a műszerek mérési eredményein túl is van valami, amibe belekapaszkozhatunk. Amikor viszont gyötör a bizonytalanság, s vágyunk minél több kézzel fogható biztos pontra, mert a családjunkról, a megélhetésünkről, a terveinkről, az álmainkról, de leginkább a máról van szó, akkor viszont nagyon nehéz csak hinni és várni Isten szabadítására. Amikor közeledik egy határidő és azt érzem, hogy nem tudom megvalósítani a tervet, az új tervet és vésztervet sem és kezdek összeomlani, akkor nagyon olcsó vigasz, hogy elég hinni.

Traumák. A traumák kétarcúak. Van, hogy összetörünk és azt mondjuk: *nekem már tényleg nincs más, mint a hit, a bizakodás, a reménység, hogy majd felállunk valahogy*. Máskor meg: *nekem most tervre van szükségem, programra, konkrétumokra és nem arra, hogy majd csak lesz valahogy*.

Két férfi baktat a hegy felé. Apa és fia. Az apa szörnyű parancsot kap az Úrtól. Az öreg korára és csodás körülmények között megszületett fiát fel kell áldoznia hite bizonyítékaként az Úrnak. Megy a hegy felé, nem kérdez, különösebben be sem avat senkit. Nem beszél a feleségével, a szolgálkkal, a fiúval. Összeszedi, amit kell és megy. Teljesen egyedül. Magába zárja az egésztestet. Nem gondolkodik. Vagy talán nagyon is gondolkodik. Próbál megküzdeni a helyzettel. Talán

reménykedik, hogy ez egy rémálom és majd felébred. Hogy nem történik meg. Vagy Isten, aki bárkire képes, majd teremt neki egy másik fiút. Vagy feltámasztja. Vagy...

Baktat mellette a fiú. A szolgák a völgyben maradnak a számmal. A fiú viszi a hátán a fát a hegyre. Vállára vette a fát, hogy feláldoztassék az atya akarata szerint. Ő viszi a fát, apja a tüzet. Talán rosszat sejt, talán fél is, de mindenesetre értetlen. Hol van az áldozati állat? Megvan minden az áldozathoz, a fa és a tűz, de hol van az áldozati állat?

Talán csak órái vannak hátra. Az ő élete, akarata, hite most nem kérdés. Az apjáról szól ez az egész. Hogy az atya mire képes. Képes-e hinni ebben a hitet felőrlő borzalmas helyzetben is? Képes-e bármit megtenni Istenért? Akár odaadni a fiát is, akit szeret, akiben reménysége van, aki a jövő, aki az új nép ígéretének hordozója? Képes odaadni mindenét?

Mert voltaképpen mindent elhagyott Isten ígéretéért. Elhagyta a kényelmét, elhagyta az otthonát, elhagyta isteneit és a családját, barátait és életstílusát. Kijött a városból. Ha sokára is, de megszületett a fiú. Ha sokára is, de megszületett a jövő, a holnap, az áldás kézzel fogható jele. És most mi lesz? Belemártom a kést, elégetem a testét és Isten kinyilvánítja, hogy remek hívő vagyok?

Izsák pedig nem fut el. Pedig talán tudatosul benne. Még megkötözni is hagyja magát. Az apja pedig felteszi az oltárra. Erősen markolja a kést, talán oda se néz. Talán nem is találkozik a két férfi tekintete e szörnyű pillanatban. Mindketten tudják, hogy a legtöbb nép legtöbb istene kér effélet az emberektől, jobb beletörődni, jobb elfogadni, nem szabad az egészet túlgondolni.

S ekkor megszólal az Úr hangja: fennakad egy kos a bokorban. S Isten kinyilvánítja, egyszer és mindenkorra, hogy aki Benne hisz, embert soha de soha ne áldozzon Neki! A történet vége szép, tulajdonképpen szabadítás és hit találkozik benne, ami jó.

De mégis az emberben marad egy furcsa kesernyés szájíz a történet után: ez a két ember, amit végigcsinált, az borzasztó. Hogy éltek tovább? Hogy élték ezt meg? Sírtak? Megbeszélték? Vagy hazamentek és nem beszéltek róla? Otthon, mikor megérkeztek, akkor nyugodtan megvacsoráztak?

Anyának el se mesélték? Vagy kibeszélték magukból? Megkönnyebbültek? Felszabadultak? Végül is nem történt szörnyűség?

Ennél a történetnél sokan becsukják a Bibliát azok közül, akik az első oldalnál kezdik olvasni a Szentírást. Ez a 22. fejezet, ennyi pont elég volt. Logikus kérdés: mit keres ez a történet a Bibliában? Mire akar tanítani, mit akar nekünk átadni?

A legfontosabb üzenet talán az, hogy Isten bármit kérhetett Ábrahámától, ő nem lázadt, nem távolodott el és nem tagadta meg a kérést. Ez egy nagyon fontos tanulság. Közel maradt Istenhez, kérjen tőle bármit is! Ezt én el tudom magamról mondani? El tudom azt mondani, hogy bármilyen helyzetbe kerüljek is, Istenhez közel maradok? Ábrahám nem a próbák hegyének, hanem a gondviselés hegyének nevezte el azt a magaslatot. Történjen az életemben bármi is, az Úrtól van az. És történjen bármi is, én Őt el nem hagyom. Ki tudom ezt mondani? Mert ez a történet ezt a kérdést feszegeti...